

Lord Garcon

JUVENIS

1. A TOLVAJ

Már majdnem sikerült, egyetlen mozdulat hiányzott ahhoz, hogy végre megkaparintassa, de nem volt elég ügyes. A nagydarab, lomha járású férfi észrevette a próbálkozást, gyors mozdulattal hátranyúlt, hüvelykujjával erőteljesen visszanyomta farzsebébe félig kilógó pénztárcáját és hátrafordult.

Killian egy piros ruhás kövér nő mögé siklott, aki édeskés parfümbűzt árasztott maga körül és úgy tett, mintha fogalma sem lenne róla, mi történik körülötte. Szeme sarkából figyelte a férfit, aki úgy döntött, nem kockáztat, kivette nadrágjának zsebéből a pénztárcát és rövid szürke dzsekije alá gyömösözte.

A fiú csalódottan nézte. Úgy érezte, egész élete olyan, mint ez a mai nap, ahol az idő fülledt, az emberek bágyadtan sétálgatnak az utcákon és mintha az idő is meghatározhatatlanul nyúlós módon telne, egymásba folyó percekkel.

Zsebre dugott kézzel sétált tovább, egy-egy pillantást vetve a mellette elhaladókra. Már a hatodik kört tette a háztömb körül és éppen odébb akart állni, nehogy valaki megjegyyezze az arcát, amikor tekintete megakadt a két gyereken, akik a kirakatokat nézegették. Csak azért figyelt fel rájuk, mert a lány eszméletlenül jól nézett ki. Derékig érő, egyenes szálú dús fekete haja

volt, egyik tincse hófehérre festve és a szűk fekete farmernadrág ráfeszült formás fenekére.

Amikor megfordult, Killian már az arcát is láthatta, és kifejezetten szépnek találta. Nagy fekete szemével, gyönyörűen ívelt, dús szemöldökével és a kelleténél egy kicsit vörösebb ajkaival szinte tökéletesnek tűnt. Bőre fehér volt, mintha szándékosan kerülte volna a napfényt, de Killiannek jobban tetszett, mint azok az agyonszoláriumozott lányok, akiket innen-onnan ismert. Bő kékeszöld pólója ellenére is megállapítható volt, hogy kicsi, de annál feszesebb mellei vannak és hogy nem visel melltartót.

A fiú, akivel sétált, a testvére lehetett, mert nagyon hasonlítottak egymásra, neki is ugyanolyan hosszú haja volt, vonásaik is egyeztek, de lányos külseje és szép arca ellenére is igazi fiúnak tűnt, afféle nagyvárosba tévedt Mauglinak. Húgához hasonlóan ő is farmert viselt és ujjatlan fekete pólót.

Nagyjából egyidősek lehettek és Killian minél tovább nézte őket, annál biztosabb volt abban, hogy testvérek. A köztük lévő kapcsolat meglehetősen intim volt, ez látszott abból, ahogy egymásra néztek, megérintették egymást, mégsem tűntek szerelmespárnak.

Killian elmosolyodott, amikor a lány egy pillanatra belekarolt testvérébe, aki gyors pusztit adott az arcára, majd valamit súgott neki. A lány felnevetett és finoman arcon legyintette a fiút, aki ráfordult és úgy tett, mint-ha meg akarná harapni testvére kezét.

Követte őket, nézte a lány fenekét, hosszú combjait és arra gondolt, milyen jó lenne közelebről megismerni, esetleg egyszerűen csak megdugni. Killian még szűz volt és ez nagyon bosszantotta, mivel körülötte mindenkinek volt már barátnője vagy legalábbis hihe-

tően tudott hazudni róla. Gyerekek érezte magát mellettük és ez jobban idegesítette, mint bármi más.

Lelassított, mert a testvérek megálltak egy kirakat előtt. A lány sokáig nézegetett valamit, a fiú pedig megfogta a karját és megpróbálta elhúzni onnan, de a lány nem hagyta magát. Játékos birkózásba kezdtek, a fiú úgy tett, mintha minden erejével próbálná elrángigálni a lányt, aztán egyszerűen megragadta a derekánál, felkapta és arrébb vitte. A lány nevetett, játékosan ütni kezdte a fiút, aki nem törődött vele, csak vitte tovább. Killian igazán irigyelte, ő is szívesen játszadozott volna valakivel.

Felsóhajtott. Már-már sarkon fordult, hogy szomorúan elballagjon, amikor olyasmi történt, ami miatt úgy döntött, mégis marad. A fiú letette a lányt, majd levette nagy, terepmintás hátizsákját és kivett belőle egy köteg papírpénzt. Killian szemei tágra nyíltak. Látta, ahogy a fiú néhány bankjegyet nyújt át a lánynak, aki kikapja a kezéből és visszaszalad a bolthoz, amelynek a kirakatát nézegette.

Killian a fiút figyelte, aki leült egy padra és ledobta maga mellé a zsákot. Tudta, hogy ha a lányt nem is fogja megszerezni, de a pénzt igen. Szüksége volt rá és az óvatlanság, amivel a fiú a pénzt kezelte, jó esélyt adott neki, hogy meg is szerezze.

Felkaphatná a hátizsákot és elrohanhatna, de a fiú elég sportosnak tűnt ahhoz, hogy utána rohanjon, a futás pedig mindig kétesélyes. Ha sikerül meglógnia, nyert, de ha elkapják, örülhet, ha csak összeverik és nem adják át az első rendőrnek.

Mennyi pénz lehet ezeknél? Az a köteg több mint egy ember féléves fizetése. Abból egy darabig megélhetne és még Golyót is kifizethetné.

Addig állt ott a falat támasztva, amíg a lány ki nem jött a boltból. Látta, ahogy felmutat egy kis csomagot, a fiú pedig engedelmesen átveszi tőle és belegyömöszöli a hátizsákba, majd továbbmennek.

A sétálóutcában közelebb lopózott hozzájuk. Még mindig érdekelte a lány, de egyre többet nézte a hátizsákot. Ismerte a márkát, rejtett zipzáras, de ha egyszer elég közel jut hozzá, mindegy, mi történik, megszerzi a pénzt.

Hol szorosan a nyomukban volt, hol kissé lemaradt. Néha azt is hallotta, hogy beszélgetnek. Nem értette, miről, mert idegen nyelven beszéltek, talán spanyolul. Nem jutott közelebb a pénzhez, de nem adta fel. Már csak azért sem, mert ha ma sem visz neki pénzt, Golyó letépi a tőkeit és ismerve azt az állatot, ez nem csak üres fenyegetés. Ráadásul minél hosszabb ideig nézte az előtte sétálgató testvéreket, annál inkább úgy érezte, pontosan tudja, kik ők valójában és már a gondolattól is megborzongott.

*

Soha nem aludt olyan mélyen, hogy környezetének szokatlan zajai fel ne ébresztették volna, így amikor meghallotta, hogy valaki közeledik, Javier kinyitotta a szemét. Egy városszéli gyártelep egyik csarnokában húzták meg magukat éjszakára, hatalmas pamutbálák között, az egyiket felnyitották, hogy ágyat készíthesse-nek belőle. Az anyag dohos volt, de nem zavarta őket. Kora este érkeztek és miután meggyőződtek arról, hogy ezt a rothadó betonrengeteget senki sem őrzi, úgy döntöttek, itt rendezkednek be.